

[Thisted Knudsen.]

arbejdsområder arbejdsstandsninger vil medføre virkninger af særlig alvorlig karakter over for samfundets livsvigtige funktioner, herunder bl. a. bevarelse af trykkefriheden.“

Og så siges det videre i kommissoriet, at man bør

„drøfte muligheden for at finde veje til at undgå eller begrænse arbejdsstandsninger, hvor det gælder områder, der har livsvigtig betydning for samfundet.“

Vi måtte opfatte dette som den centrale opgave — det er muligt, at andre ikke gjorde det — og når vi gik med til en kommissionsnedsættelse, så ved man, at dette i hvert fald var en væsentlig forudsætning fra vor side. Kommissoriet var således ikke til at tage fejl af. Det var den ikke-krigsførende part, samfundet, der skulle beskyttes mod arbejdsstandsningers følger.

Må jeg gøre rede for venstres principielle syn på arbejdsmarkedets forhold.

Vi har for det første den opfattelse, at det bør være arbejdsmarkedets to parter, fagforbundene og arbejdsgiverforeningerne, der træffer beslutning og aftale om løn- og arbejdsvilkår, og ansvaret for disse aftaler bør være deres.

For det andet har vi den opfattelse, at enhver konflikt i et moderne samfund bør begrænses således, at den ikke i flæng rammer samfundets livsvigtige interesser. Disse interesser er der, når det kommer til stykket, ikke andre til at tilgodese end samfundsmagten, og den har derfor efter vor opfattelse ikke alene ret, men så sandelig også pligt til at varetage netop denne interesse.

For det tredje har vi det hovedsynspunkt, at der i et folkestyret samfund under alle omstændigheder bør være lige ret til at komme til orde gennem den frie dagspresse. Denne må derfor efter vor opfattelse ingen sine inddrages i en konflikt. Det er et hovedspørgsmål for os, når vi står over for en så betydningsfuld sag.

Hvis det, som det ærede medlem hr. Carl

P. Jensen faktisk gav udtryk for, kun var nogle tekniske ændringer i forligsmandsloven som følge af de nye forhandlingsregler, man stod over for, var sagen klar. Men jeg vil bede det ærede medlem om at bemærke, at kommissionen for sit vedkommende har afsluttet sit arbejde om de livsvigtige områder, og dernæst at regeringen har gjort flertalsforslaget fra kommissionen til sit.

Vi erkender, at de to hovedorganisationer har øvet en anerkendelsesværdig indsats ved at forhandle sig til rette om nogle hårdt tiltrængte forhandlingsregler — det er for tidligt at udtale sig om, hvorvidt disse er tilstrækkelig effektive. Men det må med i overvejelserne, at hvor gode forhandlingsreglerne end måtte være, så løser de intet modsætningsforhold mellem parterne, og de beskytter ikke samfundet i en konflikt-situation. Forhandlingsregler kan få det hele til at glide lettere og sikre, at alle forhandlingsmuligheder udnyttes, men det er efter vor opfattelse ingen løsning af det centrale problem.

Ministerens forslag til ændring af forligsmandsloven indeholder flere rent tekniske ændringer, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen allerede har gjort rede for, og jeg kan på mit partis vegne tilsige velvillig behandling heraf, for så vidt de har tilknytning til de nye forhandlingsregler. Dette gælder også den bestemmelse om forligsmandens ret til at kræve en arbejdsstandsning udsat i to uger mod nu én uge for at kunne gennemføre mægling. Vi anser dette for at være saglig rigtigt, og vi kan derfor tiltræde denne bestemmelse.

Kommer man derimod til lovforslagets egentlige problem, nemlig de livsvigtige områder, så er det foreslåede nye stk. 5 til lovens § 4 afgørende for den beskyttelse, som samfundet i en given situation skal have, og det er efter forslaget pålagt forligsinstitutionen at varetage de interesser, som i virkeligheden er samfundets. Det gør man på den måde, at man siger, at under visse nærmere omstændigheder kan truende arbejdsstandsninger, der vil ramme livs-